

haanden at tilkjæmpe sig al mulig Lovgivning gennem Finantsloven. Det var altsaa for Lands-thinget et Principspørgsmaal, det altid havde høvedet og fremdeles maatte høvede, at søge at holde Finantsloven saa ren som muligt — et Udtryk, som der og senere er blevet brugt. Jeg kan derfor ikke paa dette Punkt være enig med den ærede foregaaende Taler; jeg tror tværtimod, at Mange ville være enige med mig i at hilse Lillæget med dobbelt Glæde, naar vi kunne faae det paa en særlig Lov. (Ploug: Naar vi faae det!) Min ærede Sidemand siger, naar vi faae det; ja, det er jo netop den Lov, der herfter, og førend den er fjernet, tror jeg ikke, at der er ret Mange her, som ere stemte for at slutte sig til det foreliggende Udkast. — Det tredie Punkt, der vækker Uro og Tvivl hos mig, er Spørgsmaalet om den ekstraordinære Bevilling til et Stationsstrib i Bestindien. Jeg er enig med den høitærede Finantsminister i den Udtalelse, der fremkom fra ham i det andet Thing om, at, selv om man havde nok saa god Tro til — det var ikke Ordene, men Tanken — at man fik Beløbet til Skibet gennem den vestindiske Lov, vilde det efter hans Anskuelse frembyde store formelle Vanskeligheder at formulere en særlig Lov, hvori der indeholdes en Bestemmelse om, at Skibet foreløbig paa et Aar skulde være stationeret derude — jeg tror det er rigtigt, saaledes som jeg refererer det. Deri er jeg fuldstændig enig med den ærede Minister; men, saalænge man ikke veed, hvilken Skjæbne den vestindiske Lov faar, og saalænge Beløbet ikke er optaget paa Finantsloven, opstaar der tillige en Vængtelse, en Uro for, at dette Beløb bliver borte, naar man vedtager Finantsloven uforandret. Naar dette skulde indtræde, naar denne Lov skulde blive vedtagen uden denne ekstraordinære Bevilling, opstaar der for mig et Spørgsmaal, som jeg ikke formaar at bevare, og det er især dette Spørgsmaal, som fremtælder min Uro. Er det nemlig saaledes, som jeg antager, næsten givet, at Regjeringen, baade med Hensyn paa Indlandet og med Hensyn til Udlandet, ikke vil være istand til at indbringe Stationsstribet i Bestindien, da maa man spørge, hvorledes denne Udrustning vil kunne foregaa, hvorfra man skal tage Midlerne? Om de kunne tages af den ordinære Lovbestemt, staar mig ikke ganske klart; blive de det, vil jeg i allerhøjeste Grad beklage det, og jeg er overbevist om, at den ærede Marineminister vil gjøre det mest Mulige for at undgaa det. Altsaa, det er et af

de Punkter, som vækker Tvivl hos mig, en Tvivl, som jeg ønsker fjernet, før jeg med rolig Samvittighed kan give Finantslovsforlaget min Stemme. — Overfor disse væsentlige Punkter er der en Række mindre Sager, idetmindste sammenlignelsesvis mindre Sager, som jeg ikke skal trætte det høie Thing med. Hvad særlig Marinens Budget angaar, finder jeg, at, hvad der er tilstaaet der, er ganske godt i Forhold til, hvad vi have været vant til i de senere Aar og sammenlignet med, hvad der kræves. Enkelte Punkter se noget underlige ud; paa enkelte Steder er der strøget Bevillinger, som forekomme mig temmelig nødvendige; det er saaledes i mine Dine høist besynderligt, at man ikke engang vil bevilge 4 Pantserplader af forskjellig Tykkelse, for dog at have een Reserverplade til hvert af de Skibe, vi have i Marinen, og som vi i en eventuel Krig sikkert faae Brug for. Det er et Reservermateriale, som er saa nødvendigt, saa fuldstændig uundværligt i Krigstid, at det maa anskaffes, og jeg formaar ikke at finde den Tanke, som skulde ligge til Grund for, at denne Anskaffelse udsættes; men af Hensyn hertil at negte Finantsloven min Stemme kunde dog ikke falde mig ind. Der er blandt de mindre Sager, der talde i Dinens, en Række strøgne Bevillinger, som jeg vil henregne til Smaa-vedfel. Det er snart en Fagades Afprøvsning paa Krigsministerens Budget, snart nogle Skatfader, paa Marineministerens osv. osv. Alt dette kommer for Skjæbendelen ind under Begrebet Skjæbendets sands og gænder stundom op til Spømmelighedsfanden, om man vil, men Et og Andet gaar videre; der gjøres saaledes Brud paa Humanitetens Fordringer, naar man ikke vil yde Midler til at skaffe funde Boliger i Kastellet, eller naar man lader de stakkels Glevær ved det fgl. Theater blive stegte i Solstinsveir og gennemfrosne i Frostveir oppe under Taget paa Theatret — hvad de fleste af de Herrer have haat Leilighed til at se er Tilfældet. Naar man derimod negter Skatfaderne ved Sixtus, tænker man vel foreløbig blot paa at gjøre dem skikke til at komme hen i oldnordisk Museum. — Naar jeg nu skal konkludere i Henshold til, hvad jeg har udtalt, vil jeg gjentage, at jeg ikke er tilbøjelig til at give Finantslovsforlaget min Stemme, før de Tvivl jeg nævner med Hensyn til de 3 nævnte Punkter, ere fjernede eller opklarede, og naar jeg da giver det min Stemme, er det ikke, fordi jeg er tilfreds med Forslaget, men fordi det engang er bleven Routine i Lands-